

จงอยู่อย่างเป็นอิสระจากคำว่า "เหตุผล" และกลายเป็นผู้ประทานการหลุดพ้น ให้การหลุดพ้นด้วยกิจกรรมและใบหน้าของคุณ

นอกจากจะมีความจริงจังและความกระตือรือร้นในงานรับใช้แล้ว ให้รักษาทัศนคติของการวางเฉยอย่างไม่มีขีดจำกัดด้วย

วันนี้ บัพดาตาได้เห็นลูกๆทุกคนในทุกหนแห่งผู้เป็นนายทั้งสอง ประการแรก ลูกเป็นนายของสมบัติที่มีค่าทั้งหมดของพ่อ และประการที่สอง ลูกเป็นนายของอำนาจในการปกครองตนเอง ลูกๆทุกคนได้รับอำนาจจากพ่อให้เป็นนายทั้งสอง ลูกเป็นทั้งลูกและเป็นนาย ลูกกล่าวว่า "บาบาของฉัน" และบาบากล่าวว่า "ลูกๆ ของฉัน" ดังนั้นลูกจึงได้สัมผัสทั้งการเป็นลูก และเป็นนาย

วันนี้มีลูกๆ มากมาย นี่เป็นรอบสุดท้ายของปีนี้ (ฤดูกลั่น) ดังนั้นวันนี้ บัพดาตาจึงได้ตรวจสอบความพยายามของลูกทุกคน ดังนั้นบอกบาบาสิว่าท่านเห็นอะไร ลูกแต่ละคนสามารถถามตัวเองได้ว่า: ความพยายามของมันเป็นอย่างไร? เมื่อเห็นลูกทุกคน บัพดาตาก็พอใจ แต่พ่อมีความหวังอย่างหนึ่ง บาบาควรจะบอกลูกหรือไม่ว่าความหวังนั้นคืออะไร? ลูกจะทำตามความหวังของพ่อให้เป็นจริงใช่ไหม? บาบามีความหวังเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ท่านควรบอกลูกหรือไม่? ผู้ใดที่จะทำให้ความหวังนั้นเป็นจริง ยกมือขึ้น! ดีมาก มันเป็นความหวังเล็กๆ และนั่นก็คือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ลูกจงเปลี่ยนคำหนึ่งคำ คำนั้นคืออะไร? คำที่ทำให้ลูกตกต่ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าคือ "เหตุผล" จงเปลี่ยนคำว่า "เหตุผล" นี้ และใช้คำว่า "หนทางแก้ปัญหา" เสมอ เพราะลูกกำลังทำงานรับใช้อะไรอยู่ในตอนนี้? การหาวิธีแก้ปัญหาให้กับเหตุผลของปัญหาของดวงวิญญาณทั้งหมดในโลก และทันทีที่ลูกพบหนทางแก้ปัญหา ลูกจะต้องนำพวกเขาไปยังดินแดนเนอร์วานา (ดินแดนนิพพาน) เพราะลูกทุกคนคือผู้ประทานการหลุดพ้น ดังนั้น ในเมื่อลูกเป็นผู้ที่จะให้การหลุดพ้นแก่ผู้อื่น ลูกจงหาวิธีแก้ปัญหาให้กับเหตุผลทั้งหมดของลูกเอง เพราะเมื่อนั้นลูกจึงจะสามารถให้การหลุดพ้นได้ เมื่อนั้นลูกจึงจะสามารถส่งพวกเขาไปสู่เนอร์วานา(นิพพาน)ได้ ดังนั้น การเปลี่ยนคำเพียงคำเดียวนั้น มันเป็นเรื่องง่ายหรือยาก? ลองคิดดูสิ!

วันนี้ บัพดาตาต้องการให้ลูกๆ ทุกคนที่มาที่นี่ และทุกคนที่กำลังรับชมหรือรับฟังอยู่ในสถานที่ของตนเอง เปลี่ยนคำพูดหนึ่งคำ เพราะ "เหตุผล" จะทำให้ลูกตกต่ำลง ลูกได้ใช้ชีวิตอยู่กับ "เหตุผล" มาครึ่งวงจรรแล้ว และตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่จะพบทางแก้ปัญหา อันได้แก่ เนอร์วาร์น (ทางแก้ปัญหา) และเนอร์วานา (ดินแดนที่อยู่เหนือเสียง) และการหลุดพ้น ดังนั้นวันนี้ ลูกมีความกล้าหาญที่จะให้สิ่งนี้หรือไม่? นี่เป็นรอบสุดท้ายแล้วใช่ไหม? ลูกทุกคนมาด้วยความจริงจังและความกระตือรือร้น และบัพดาตาขอแสดงความยินดีกับลูกทุกคน มีความยากลำบากในการนอนหลับและการให้อาหารกับทุกคน แต่ทุกสิ่งก็ทำด้วยความรัก เครื่องบินแห่งความรักนำพาลูกทุกคนมาถึงมฐัน เมื่อเห็นความรักของแต่ละคน บัพดาตาจึงให้ความรักจากหัวใจแก่แต่ละคนหลายล้านเท่า อย่างไรก็ตาม ลูกทำอะไรที่เกิดจากความรัก? ไม่ว่าลูกจะรักใคร ด้วยความรัก ลูกก็จะให้ของขวัญกับคนนั้น ดังนั้น วันนี้ บัพดาตาต้องการที่จะรับคำว่า "เหตุผล" นี่เป็นของขวัญจากลูก ลูกจะทำให้ความหวังของบัพดาตาเป็นจริงใช่ไหม? ยกมือขึ้นอีกครั้ง! ลูกจะทิ้งมันไว้ที่นั่นหรือไม่? ทันทีที่ลูกก้าวออกไปจากประตูเหล่านี้ คำว่า "เหตุผล" ก็ควรจะจบสิ้นลง แม้ว่ามันจะมาโดยไม่ตั้งใจ แต่มันก็เป็นสิ่งที่มีค่าที่ลูกได้ให้ไว้กับพ่อแล้ว ดังนั้นลูกจะอย่างไรกับสิ่งที่ลูกได้ให้ไว้กับใครบางคนแล้ว? ลูกจะเอามันกลับคืนไปไหม? ดังนั้น ลูกทุกคนมีความคิดที่มุ่งมั่นเช่นนี้หรือไม่? มีหรือไม่? ยกมือขึ้นอีกครั้ง! ผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลัง โบกมือ! (วันนี้มีคนฟังมุรลีในห้องโถงและข้างนอกประมาณ 28,000 – 29,000 คน ทุกคนกำลังโบกมือ) อ้อชะ เพราะตามเวลาแล้ว ตอนนี้จะมีคิวอยู่ข้างหน้าลูก เพราะเหตุใดถึงมีคิว? "โอ้ ผู้ประทานการหลุดพ้น โปรดประทานการหลุดพ้นแก่พวกเราด้วยเถิด!" ดังนั้น ผู้ประทานการหลุดพ้นทั้งหลาย ผู้ที่จะให้การหลุดพ้นได้นั้น ก็ต่อเมื่อลูกได้ทำให้ตนเองเป็นอิสระจากคำว่า "เหตุผล" นี้เสียก่อน ลูกจึงจะสามารถให้การหลุดพ้นได้

บัพดาตาต้องการให้การบ้านของลูกในปีนี้เป็น การที่ลูกจะกลายเป็นผู้ที่ได้รับการหลุดพ้นและให้การหลุดพ้นแก่ผู้อื่น เพราะปัญหาต่างๆจะเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมากในแต่ละวัน ดังนั้น ปัญหาเหล่านั้นควรเปลี่ยนเป็นรูปแบบของหนทางแก้ไข ตอนนี้ เวลาและความพยายามของลูกไม่ควรถูกใช้ไปกับการจบสิ้นปัญหา ลูกไม่ได้ยินเสียงเรียกของเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาของลูกและเสียงเรียกของเวลาหรือไม่? ดังนั้น ตอนนี้ ตามเวลาแล้ว การเปลี่ยนแปลงอะไรที่ถือว่าจำเป็นที่สุด? ตอน

นี่ ลูกแต่ละคนต้องกลายเป็นภาพลักษณ์ที่มีประสบการณ์และให้ประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างแน่นอน ดังนั้นเวลานี้ บาบ่าต้องการให้ใบหน้าและกิจกรรมของลูกทุกคนชัดเจนมาก เพื่อแสดงให้เห็นว่าลูกคือลูกของผู้ประทานการหลุดพ้น ผู้ที่จะให้การหลุดพ้นแก่ผู้อื่น จากหน้าผากของลูกให้พวกเขาได้สัมผัสประสบการณ์ของดวงดาวที่เปล่งประกาย ไม่ใช่แค่การถ่ายทอดความรู้ให้พวกเขาฟัง แต่ให้พวกเขาได้สัมผัสประสบการณ์นี้จากใบหน้าของลูก เพราะประสบการณ์จะนำพวกเขาให้เข้ามาใกล้ ดังนั้น จงแสดงประสบการณ์นี้ให้พวกเขาเห็นด้วยใบหน้าและกิจกรรมของลูกเช่นเดียวกับเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ทำให้พวกเขามีประสบการณ์ ตอนนี้เป็นฤดูร้อน วิทยาศาสตร์สามารถทำให้ลูกได้สัมผัสกับความร้อนและความเย็น ในเมื่อเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ให้ประสบการณ์เหล่านั้นแก่ลูกได้ แล้วพลังแห่งความเจียวยสงบจะไม่สามารถให้ประสบการณ์แห่งพลังแก่ลูกได้เสียหรือ? ดังนั้นเวลานี้ บัพาดาจึงต้องการให้ลูกอยู่อย่างมั่นคงอยู่ในสภาพของประสบการณ์นั้น จงให้ประสบการณ์ของพลังอย่างใดอย่างหนึ่งแก่พวกเขาด้วยดวงตาและหน้าผากของลูก ไม่ว่าพวกเขาจะได้ยินอะไร พวกเขาจะชอบมันในขณะที่ได้ยิน แต่เมื่อมีอุปสรรคใดๆเข้ามา พวกเขาก็จะลืมนั่นไป อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์นั้นจะไม่ลืมนั่นไปตลอดชีวิต

บัพาดาเห็นเหตุผลหนึ่ง บาบ่าเห็นผลลัพธ์ด้วยเช่นกัน เมื่อเห็นผลลัพธ์หนึ่ง บาบ่าก็แสดงความยินดีอย่างมากมายผลลัพธ์อะไร? จนถึงตอนนี้ ลูกมีความจริงจังและความกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้เป็นอย่างดี ดังนั้น บัพาดาจึงแสดงความยินดีกับลูก: ลูกกำลังเพิ่มงานรับใช้และวางแผนที่ดี ลูกได้รับผลลัพธ์ตามความสามารถของลูก แต่เพื่อที่จะให้ประสบการณ์ ลูกจะต้องใส่ใจต่อตนเอง งานรับใช้ของลูกกำลังเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดี ผู้คนมีความสุขและทุกวันนี้ความสนใจของพวกเขากำลังเพิ่มขึ้น ดังนั้น วิธีที่จะให้ประสบการณ์คืออะไร? นั่นก็คือ นอกจากจะมีความจริงจังและความกระตือรือร้นแล้ว ในขณะที่ลูกมีความกระตือรือร้นมากเท่าไร ลูกก็ต้องมีทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดตามเวลามากเท่านั้นด้วย หากใครบางคนกำลังสร้างปัญหาให้กับความพยายามของลูก สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นก็คือการขาดทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด เวลานี้ทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดนั้นจำเป็นมาก การวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดนั้นคงอยู่ตลอดเวลา หากมันเกิดขึ้นตามเวลาแล้ว เวลาจะกลายเป็นอันดับหนึ่งและลูกกลายเป็นอันดับสอง ซึ่งหมายความว่าเวลานั้นเองที่ทำให้ลูกมีการวางเฉย การวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดนั้นคงอยู่ตลอดเวลา ในด้านหนึ่งคือความจริงจัง ความกระตือรือร้น และความสุข และอีกด้านหนึ่งคือการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด สาเหตุที่ทำให้ลูกไม่สามารถมีการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดตลอดเวลาคืออะไร? บัพาดาได้เห็นว่าสาเหตุนั้นคือจิตสำนึกที่เป็นร่าง คำว่า "ร่างกาย" ลูกใช้กับหลายสิ่งหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ของร่างกาย ทรัพย์สินของร่างกาย ชั้นสสารของร่างกาย คำว่า "ร่างกาย" นั้นรวมอยู่กับทุกสิ่ง แต่จิตสำนึกที่เป็นร่างนั้นมาในรูปแบบใดโดยเฉพาะ? จนถึงตอนนี้ บัพาดาได้ตรวจสอบแล้วว่าสาเหตุหลักที่นำพาจากจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณไปสู่จิตสำนึกที่เป็นร่างก็คือชั้นสสารเก่าของลูกที่ทำให้ลูกตกต่ำลง มา ลูกได้จบสิ้นชั้นสสารเหล่านั้นไปแล้ว แต่แม้กระทั่งตอนนี้ ชั้นสสารอย่างใดอย่างหนึ่งก็ยังคงทำงานอยู่ในรูปของธรรมชาติของลูก ธรรมชาติของจิตสำนึกที่เป็นร่างได้กลายเป็นธรรมชาติแล้ว แต่ธรรมชาติของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณยังไม่กลายเป็นธรรมชาติในลักษณะเดียวกัน ลูกบอกว่าลูกได้จบสิ้นมันไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ลูกยังไม่ได้เผาเมล็ดนั้นให้หมดสิ้นไป นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเมื่อถึงเวลา ชั้นสสารของจิตสำนึกที่เป็นร่างจึงปรากฏออกมา ดังนั้น เวลานี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำลายธรรมชาติของจิตสำนึกที่เป็นร่างและลูกหลานของมันด้วยพลังของสภาพที่มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลัง เพราะลูกบอกว่าถึงแม้ว่าลูกจะไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น แต่บางครั้งมันก็ปรากฏออกมา ทำไมมันถึงปรากฏออกมา? เพราะยังมีร่องรอยของมันอยู่ ลูกหลานของมันจึงปรากฏออกมา ดังนั้น เวลานี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องกลายเป็นรูปของพลัง พื้นฐานสำหรับสิ่งนี้ก็คือเพื่อให้ลูกได้ตรวจสอบตัวเองดูว่าชั้นสสารเก่าของจิตสำนึกที่เป็นร่างของลูกยังคงหลงเหลืออยู่ในรูปของร่องรอยหรือไม่ จากนั้นจงหยุดยั้งมันด้วยทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด เมื่อได้เห็นและได้ยินเกี่ยวกับงานรับใช้ที่ลูกทำ บัพาดาก็รู้สึกพอใจ แต่ในเวลานี้ความปรารถนาของพ่อคือ ตอนนี้ผู้คนควรจะได้เห็นประกายและความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณจากงานรับใช้ของลูกด้วย พวกเขาสามารถได้รับประสบการณ์ผ่านงานรับใช้ ในทำนองเดียวกัน ควรจะมีผลกระทบของทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดของลูกด้วย เพราะทุกวันนี้ คำสรรเสริญของลูกจะเพิ่มขึ้นด้วยงานรับใช้ที่ลูกทำ วัตถุประสงค์จะกลายเป็นผู้รับใช้ของลูก พวกเขาจะได้รับประสบการณ์จากลูก สิ่งอำนวยความสะดวกจะเพิ่มขึ้น แต่จากการมีทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดของลูก มันจะทำให้เกิดความสมดุลระหว่างสิ่งอำนวยความสะดวกกับความพยายามทางจิตวิญญาณของลูก เช่นเดียวกับที่ลูกเป็นตัวอย่งให้กับผู้ครองเรือนในการทำทุกสิ่ง และต้องเป็นคาร์มาโยคีและอยู่อย่างเป็นเช่นดอกบัว ในทำนองเดียวกัน เมื่อลูกรับใช้ทุกคนและได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดมานั้น ก็จะต้องมีความสมดุลระหว่างสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นกับความพยายามทางจิตวิญญาณของลูกด้วย ดังนั้น ในปัจจุบันนี้ จึงต้องมีการเพิ่มเติมสิ่งนี้เข้ามา คือ: ด้วยงานรับใช้ที่ลูกทำอยู่นั้น ลูก

จำเป็นต้องมีทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด ขณะที่ลูกเดินและเคลื่อนไหวไปมา พวกเขาควรสัมผัสได้ว่าลูกเป็นดวงวิญญาณพิเศษ ไม่ใช่แค่เฉพาะตอนที่นั่งโยคะหรือตอนที่ให้คำบรรยายเท่านั้น แต่ในขณะที่ลูกเดินและเคลื่อนไหวไปมา ให้พวกเขาได้สัมผัสถึงความสงบ พลัง และความสุขที่ออกมาจากหน้าผากของลูก เพราะเวลากำลังจะเปลี่ยนไปแล้ว

บัพดาได้ให้สัญญาณแก่ลูกมาเป็นระยะๆ แล้ว แต่ในวันนี้ บัพดาจะให้สัญญาณแก่ลูกเป็นพิเศษให้ลูกมีทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด สำหรับสิ่งนั้น ลูกแต่ละคนจำเป็นต้องตรวจสอบตัวเองเกี่ยวกับอุปสรรคของจิตสำนึกที่เป็นร่างที่ขัดขวางในการที่ลูกจะกลับมามีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ ลูกสัมผัสกับจิตสำนึกที่เป็นร่างมากมายหลายประเภท ลูกต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น ประการที่สอง จงคิดถึงระยะเวลาที่ยาวนานของลูกด้วย ต้องมีการฝึกฝนสิ่งนี้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ความพยายามอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาที่ยาวนานจะนำมาซึ่งรางวัลเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน หากลูกไม่ใส่ใจเป็นระยะเวลาที่ยาวนานในตอนนี้ ลูกก็จะไม่สามารถสะสมอะไรได้เลยเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ในเวลาสุดท้าย ป้าย "สายเกินไป" จะถูกยกขึ้นมา เหตุนี้เองบัพดาจึงให้การบ้านแก่ลูกสำหรับฤดูกาลหน้า จิตสำนึกที่เป็นร่างนี้กลายเป็นสาเหตุสำหรับปัญหาทั้งหมด และลูกบางคนในตอนนั้นก็กลายเป็นคนที่สร้างความบันเทิงเช่นกัน พวกเขาทำให้พ่อแม่ใจด้วยการบอกว่าพวกเขาก็จะดีขึ้นมาได้ตรงตามเวลาแน่นอน บัพดาถามว่า: เวลาคือครูของลูกหรือไม่? ถ้าลูกพร้อมตรงเวลา แล้วใครคือครูของลูก? ลูกจะชอบไหมถ้าเวลาซึ่งเป็นสิ่งสร้างของลูก กลายเป็นครูของลูก? ดังนั้น ลูกต้องทำให้เวลาใกล้ชิดเข้ามา ลูกคือผู้ที่จะทำให้เวลาใกล้ชิดเข้ามา ลูกจะไม่ขึ้นอยู่กับเวลา อย่าทำให้เวลาเป็นครูของลูก

ดังนั้น วันนี้ บัพดาจึงให้สัญญาณนี้กับลูกแล้วแล้วเล่า: จงตรวจสอบตัวเอง! ตรวจสอบตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วเปลี่ยนแปลงตัวเอง! การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานจะทำให้ลูกสามารถประกาศสิทธิในรางวัลนั้นได้เป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ดังนั้น แม้ว่าลูกจะเป็นคนที่หย่อนยานในความพยายามมาจนถึงตอนนี้ พ่อก็ยังรักแม้กระทั่งลูกคนสุดท้าย เป็นเพราะท่านมีความรัก ลูกจึงเป็นของพ่อ ลูกได้ตระหนักรู้จักพ่อ ลูกพูดว่า "บาบาของฉัน" และด้วยเหตุนี้ ลูกจึงต้องไม่ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของเวลา เวลานั้นจะไม่มาถึง ลูกต้องทำให้เวลาแห่งความสมบูรณ์มาถึงเอง ลูกทุกคนเป็นมิตรร่วมทางในงานของบัพดาสำหรับการเปลี่ยนแปลงโลก พ่อเพียงลำพังจะไม่สามารถทำงานนี้ให้สำเร็จได้ ท่านต้องการลูกทุกคนเป็นมิตรร่วมทางของท่านด้วย พ่อพูดว่า: อันดับแรกลูกๆ ลูกๆ อยู่ข้างหน้า ดังนั้น ถ้าลูกต้องการมาที่นี่อีก ในฤดูกาลหน้าอย่างแน่นอน ลูกก็ต้องทำการบ้านของลูกให้เสร็จเรียบร้อยใช่ไหม? ลูกจะทำไหม? ถ้าทำ ยกมือขึ้น! อ้อชะผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลังก็โบกมือด้วย

ดูสิ วันนี้จำนวนคนเพิ่มขึ้นมาก ดังนั้นบัพดาจึงให้สัญญาณกับลูก (กุลซาร์ ดาดี) ให้ไปดูว่าพวกเขาทั้งหมดนอนหลับและรับประทานอาหารกันอย่างไร ต้องยืนต่อแถวยาวเหยียด อย่างไรก็ตามทุกคนก็มีความสุขบนใบหน้า “อย่างน้อยเราก็ได้มาอยู่ในมรรค” อย่างไรก็ตาม อย่าทิ้งความสุขนี้ไว้ที่มรรค จงนำความสุขนี้กลับไปกับลูกด้วย ขณะที่นั่งอยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน บัพดาได้เห็นฉากของลูกทุกคนที่กำลังนอนหลับและยืนเข้าแถวอยู่ในคิว บัพดามีความคิดว่าควรมีผ้าห่มและที่นอนประพรมลงมาให้ลูกทุกคนในตอนนี้เลย อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นขมขื่นแห่งความสุขเช่นกัน! บัพดาเห็นสิ่งนี้ได้ชัดเจนมาก ไม่ว่าลูกจะได้รับพื้นที่ที่ไหนและอย่างไร ลูกส่วนใหญ่ก็ผ่านมันไปได้ด้วยดี ลูกอาจปรบมือได้ อย่างไรก็ตามอย่าลืมการบ้านนี้ ลูกไม่ได้ปรบมือสำหรับสิ่งนี้ บัพดาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อบราห์มา้มักกล่าวเสมอว่าลูกๆ คือเครื่องประดับของมรรค ดังนั้นลูกทุกคนจึงมาที่มรรค บัพดาเองเมื่ออยู่ในรูปที่มีตัวตนก็รู้สึกยินดีและมีความสุขที่ได้เห็นครอบครัวใหญ่เช่นนี้ ลูกต้องอดทนกับสิ่งนี้ แต่การอดทนกับสิ่งนี้จะเพิ่มพลังของความอดทนของลูกตลอดไป ลูกทุกคนมีความสุขใช่ไหม? ลูกไม่เคยประสบกับความยากลำบากเลยใช่ไหม? แม้จะมีครอบครัวใหญ่เช่นนี้ อย่างน้อยลูกก็ยังจะได้รับน้ำ ลูกทุกคนใช้น้ำใช่ไหม? มีการขาดแคลนน้ำ ดังนั้นลูกจึงต้องใส่ใจ แต่ในทุกวันนี้ ผู้คนในที่อื่นๆ ไม่มีแม้แต่ น้ำจะเต็ม ในขณะที่ที่นี่ลูกยังมีน้ำไว้สำหรับซักเสื้อผ้าของลูก ดังนั้น เมื่อได้เห็นครอบครัวใหญ่เช่นนี้ ก็มีความสุขเช่นกัน บัพดามีความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณที่ไม่มีใครอื่นในทั้งวงจรมีครอบครัวใหญ่เช่นนี้ อ้อชะ

บัพดากำลังเตือนลูกผู้เป็นครูถึงงานรับใช้พิเศษอย่างหนึ่งที่ลูกต้องทำ ซึ่งลูกต้องทำการบ้าน การบ้านสำหรับลูกผู้เป็นครูคือ ลูกต้องพิจารณาตนเองอยู่เสมอ ว่าเป็นมิตรร่วมทางที่แท้จริงของบัพดา เป็นมิตรร่วมทางที่ใกล้ชิด เป็นผู้ที่จะเปิดเผยพ่อโดยผ่านตัวลูกเอง ใครก็ตามที่เห็นลูกควรสงสัยว่า: ใครทำให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น? ใครคือพ่อ ครู และสัจกูรูของพวกเขา? พวกเขาเหล่านั้นไม่ควรเห็นลูก แต่ควรเห็นพ่อ ลูกต้องอยู่ในความเคารพตนเองเช่นนี้เป็นเวลาห้าถึงหกเดือน เป็นการบ้านของลูก จากนั้น บัพดาจะถามลูกเกี่ยวกับการบ้านของลูก ลูกแต่ละคนทำเสร็จไปแล้วก็เปอร์เซ็นต์? บาบาจะไม่ถามซ้ำสารมากมาย แต่จะถามว่าลูกทำการบ้านเสร็จไปแล้วก็เปอร์เซ็นต์ ลูกไม่ควรที่จะถูกมองเห็น แต่พ่อควร

จะถูกมองเห็น ดาร์นาทั้งหมดรวมอยู่ในนี้ บัพดาทำให้ความรักและความระลึกถึงแก่ผู้อยู่อาศัยในมฐัน้อยอยู่แล้ว แต่ทุกคนที่อยู่รอบมฐันและผู้อยู่อาศัยในมฐันควรเข้าใจว่าแต่ละเพชรพลอยและทุกเพชรพลอยของมฐันนั้นเป็นเครื่องมือในการเปิดเผยพอ ดังนั้นตลอดเวลา ผู้คนจากมฐันควรกลายเป็นตัวอย่างของผู้ที่รับใช้ด้วยจิตใจ รับใช้ด้วยพฤติกรรม และเป็นตัวอย่างของการเป็นเหมือนพ่อ ผู้คนจากมฐันต้องให้ผลลัพธ์นี้ นั่นคือ ฉันได้แสดงให้เห็นภาพลักษณ์ของพ่อโดยผ่านตัวฉันเองหรือไม่? ให้มันออกมาจากปากของทุกคนว่า: ว้า ลูกๆของบามา! ว้า! แล้วลูกทุกคนจะทำอะไร? ลูกทุกคนต้องแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง ไม่ใช่เป็นแค่เพียงผู้ที่ตามลำดับกันไป แต่เป็นผู้ที่เป็นอันดับหนึ่ง การที่ลูกเป็นผู้ที่ตามลำดับกันไปในนั้นไม่มีอะไรน่ายินดีเลย ถ้าลูกจะกลายเป็นอะไรสักอย่าง จงเป็นอันดับหนึ่ง การเป็นเพียงแค่ผู้ที่ตามลำดับกันไปในนั้นเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหน? ดังนั้น ลูกทุกคนต้องให้ผลลัพธ์ของ "การมีชัยชนะและเป็นทีหนึ่ง" อัจชะ

ถึงลูกๆ ทุกคนในทุกหนแห่งที่นั้งอยู่บนบัลลังก์หัวใจของบัพดาดา และบัลลังก์ตรงกลางหน้าผาก และผู้ที่จะนั้งอยู่บนบัลลังก์ที่สูงส่งแห่งราชวงศ์ในอนาคตด้วย ถึงลูกๆที่จากหายไปนานและได้พบเจออีกครั้งของบัพดาดา ลูกๆที่มีโชคหลายล้านเท่า ถึงผู้ที่ให้ประสบการณ์ทางจิตวิญญาณด้วยดวงตาของพวกเขายู่เสมอ ถึงผู้ที่มีโชคแห่งความสุขบนใบหน้าเสมอ ถึงผู้ที่มีจิตใจร้ายราด้วยความสุขเสมอ ให้ใครก็ตามที่มาอยู่เบื้องหน้าลูกได้สัมผัสว่าความสุขเช่นนี้ไม่สามารถหาได้จากที่ไหนอีกแล้ว เพื่อให้พวกเขาได้เรียนรู้บทเรียนนี้จากที่นี่ แล้วจึงค่อยกลับไป ด้วยวิธีนี้ ลูกๆทุกคนของพ่อจึงให้ประสบการณ์ของพ่อผ่านตัวพวกเขาเอง และการแนะนำผ่านคำพูด อย่างไรก็ตาม ถึงลูกๆทุกคนที่ให้นิมิตของพ่อด้วยดวงตาและใบหน้าของลูก ถึงลูกๆทุกคนเช่นนั้นในทุกหนแห่งที่ได้ส่งจดหมายและอีเมลมา จดหมายและอีเมลทั้งหมดเหล่านั้นได้ส่งถึงบัพดาดาเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดนี้ไปถึงบัพดาดาในทันทีที่ลูกมีความคิดที่จะส่งมา ดังนั้น ขอแสดงความยินดีอย่างมากมาย บัพดาดา กำลังให้การตอบรับความรักในหัวใจของลูกๆทุกคนทั้งที่อยู่ในดินแดนนี้และในต่างประเทศ ดังนั้น ถึงลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง บัพดาดาขอมอบความรักและความเสนหา(ความรักและการดูแลเอาใจใส่)จากหัวใจมากมายหลายล้านเท่า และกล่าวคำว่า นมัสเต แก่ทุกคน

พร: ขอให้ลูกเป็นโยคีที่ง่ายดายและเป็นธรรมชาติ และอยู่อย่างเป็นอิสระจากปวงกรรมในขณะที่ทำกรรม ลูกๆผู้เป็นมหาเวีรยะจะไม่ถูกดึงดูดด้วยสิ่งที่ยั่ววนใดๆในโลกทางกายภาพนี้ พวกเขาจะทำให้ตนเองละวางและมอบความรักต่อพ่อในหนึ่งวินาที พื้นที่ที่พวกเขาได้รับคำแนะนำและแนวทาง ผู้ที่สัมผัสได้ถึงการละวางจากร่างกาย การปราศจากร่าง จิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เป็นอิสระจากปวงกรรมและโยคยุกต์ จะกลายเป็นโยคีที่ง่ายดาย โยคีที่เป็นธรรมชาติ โยคีที่สม่ำเสมอ คาร์มาโยคี และโยคีที่สูงส่ง พวกเขาสามารถจดจ่อความคิดและลมหายใจของตนเพื่อจดจำระลึกถึงพ่อ พระเจ้าแห่งชีวิต (ปราเนศวาร์) เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ นานเท่าที่พวกเขาต้องการ

คติพจน์: การนั่งบนที่นั่งที่สูงส่งของสภาพที่มั่นคงและสม่ำเสมอ เป็นสิ่งชี้บอกของดวงวิญญาณตาปาสวี

*** โอม ขานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: จงทำให้รากฐานของศรัทธาแข็งแกร่ง และอยู่อย่างปราศจากความกลัวและไร้กังวลอยู่เสมอ

จงมีความศรัทธา ความตระหนักรู้ และพลัง ว่าลูกเป็นของพ่อ และได้กลายเป็นผู้เอาชนะมายามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้นการที่จะกลายเป็นผู้เอาชนะอีกครั้งในตอนนี้จะเป็นเรื่องยากอะไร? ลูกไม่มีความตระหนักรู้อย่างชัดเจนหรือว่า ลูกซึ่งเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่ง ได้เล่นบทบาทของการเป็นผู้มีชัยชนะมาหลายครั้งแล้ว? หากลูกไม่มีความตระหนักรู้นี้อย่างชัดเจน นั้นแสดงให้เห็นว่าลูกยังไม่ได้ทำให้ตัวเองชัดเจนต่อหน้าพ่อ